

Рајко Кнежевић

ВРАБАЊЕ

Рођени на песку на постељи сунца
узесмо пераје делфина и талас
мора поће према нама и прошапта
— у плави живот одводим вас

Расрди нас цвеће крунице љиљана
зелена трава са својим корењем
у бисер смо пристали да дворац шкољка
буде нам и крв струји венама и срцем

Јер шта имам друго од живота отет
сем да се загњурим у дубине таласа
— да бих тако сусрео те опет

ОНА, СРЕЋНА

Поломише ветри златну вазу неба
да се парчад око мене бесно ковитлају
и не могу да их покупим до броја
и за мнош јури смех звезда у сјају

Хтедох да јој руменим вином мојих уста
напуним ту златну вазу ноћи
или пре мене ветар је уграби с дна
неба и на мојој је зеници разби

Осетише усне сузе укус горки
и она ми шапну да је сада срећна
— без сведока хоће да воли и пати

ПРИСУТНА

Задисаше ветрови у њеном лану
изнад два плава језера јој ведро
из грла јој се ослободи шева на крилу
да проспе семење цвркута

Изведе својим буђењем зору из ноћи
покупи звезде у пехар сунца
смешком ме из мога сна мами
да поћемо на вино дана и срца

*И њене усне просуше жара
да се мој ход цветом запали
јер она јесте и вал пролећа*

НЕЖНА

*Рањенога лава прихвати у срце
оа га откуцајем храни да му неда бол
и да га однегована пусти у саване
где су јој прсти ко трска у игри с ветром*

*Али лав јој узео срце у чељусти
кад му дани стишаше отворене ране
да некоме опет своју нежност не понуди
док он буде био на страху газеле*

*И сада лав погођен саваном урличе
тражи да му неко повреди залечи
— нема нежне да га прими у срце своје*